

УДК 347.965(477)

Є. С. Дурнов*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри історії держави та права
Національної академії внутрішніх справ***ДІЯЛЬНІСТЬ АДВОКАТУРИ УКРАЇНИ У СКЛАДІ РУМУНІЇ У 20–30-Х РОКАХ ХХ СТОРІЧЧЯ**

Діяльність адвокатури Буковини після приєднання до Румунії у листопаді 1918 р. почала розвиватись у загальному руслі еволюції румунської адвокатури, зберігаючи деякі основи, встановлені австрійською владою. Тому вивчення організації діяльності адвокатури Буковини у міжвоєнний період має спиратись на дослідження загальнорумунського законодавства про адвокатуру, враховуючи історичні, економічні та етнічні особливості розвитку Буковини.

Приєднання Буковини до Румунії супроводжувалось процесом адаптації її законодавства до румунського, але у зв'язку із законодавчою неврегульованістю цього процесу він затягнувся на багато років, що стало причиною виникнення багатьох конфліктів. Оскільки на території об'єднаної Румунії діяли закони, які регламентували адвокатську діяльність 1907 р. для «Старого Королівства» і Бессарабії, 1874 р. – для Ардяла, Банату, Крішани, Марамуреша та 1868 р. – для Буковини [1, с. 129; с. 231-232]. Це надало змогу буковинським адвокатам маніпулювати цим та керуватись у своїй діяльності австрійським законодавством, нехтуючи загальнорумунським. Тому, враховуючи ставлення буковинських адвокатів до румунського панування на Буковині та неминучу потребу залучити їх до уніфікаційних процесів, був прийнятий Декретозакон про участь адвокатів у кримінальних процесах на Буковині № 4903 від 25 листопада 1919 р. Цим Декретозаконем на адвокатів, які практикували на Буковині, покладался обов'язок скласти присягу на вірність «румунській державі» протягом 14 днів з моменту опублікування цього акта. У випадку не складання присяги адвокати позбавлялись права брати участь у судових процесах. Також у кожному бюро його голова, помічники, прокурор з дисциплінарних питань та більшість адвокатів мали володіти румунською мовою [2]. Проте адвокати Буковинського бюро, більшість з яких були «не румунами» (близько 90%), відмовились вчити румунську мову та виконувати декретозакон у цій частині [3, с. 148].

З метою консолідації адвокатського корпусу та подолання таких «негативних проявів» у діяльності адвокатури Румунії в цілому та на Буковині зокрема, у травні 1921 р. в Бухаресті відбувся перший Конгрес адвокатів об'єднаної Румунії із завданням створити єдине законодавство, яке рег-

ламентувало б діяльність адвокатури всієї держави. На цьому Конгресі 8 травня 1921 р. було ухвалено законопроект про уніфікацію законодавства про адвокатську діяльність, за який проголосували й присутні там представники Буковинського адвокатського бюро [4, с. 5]. Як зразок для регламентації діяльності адвокатури об'єднаної Румунії було взято адвокатуру Франції, обґрунтовуючи це тим, що «... є істинним для адвокатури Франції є істинним і для адвокатури Румунії» [5, с. 7]. Однак проведений Конгрес не зміг примирити адвокатів Буковини, які далі продовжували користуватись австрійським законодавством, не визнаючи загальнорумунське право та прав своїх «побратимів», адвокатів з інших повітів, яким відмовляли у наданні можливості практикувати на Буковині, оскільки це суперечило, за їх обґрунтуванням, чинному на той час законодавству краю [6, с. 1]. Враховуючи ситуацію, що склалася в адвокатурі Буковини, у 1921 р. був прийнятий Закон про адвокатуру, який містив три статті та дозволяв адвокатам виступати перед судовими установами всієї держави, скасовував будь-які закони та інші акти, які суперечили цьому Закону. Але навіть після прийняття Закону про адвокатуру адвокатам, які були зареєстровані при інших бюро та хотіли перейти до Чернівецького бюро, тут безпідставно відмовляли, тому міністром юстиції було видано циркуляр спеціально для судових установ та адвокатського бюро Буковини № 25.675 від 8 червня 1922 р., згідно з яким адвокати, яким було відмовлено у переведенні [7, с. 1] до Чернівецького бюро, вважалися такими, що переведені до нього. Але і цей циркуляр Чернівецьке бюро адвокатів не поспішало виконувати [8, с. 246; 9, с. 1; 10, с. 1]. Тоді постало питання про ліквідацію Чернівецького адвокатського бюро. Вважалося, що це єдиний правильний спосіб побороти їх «протизаконний» супротив [11, с. 1]. Проте це також не вплинуло на форму «діяльності» та організації буковинської адвокатури. Тому, як наслідок продовження їхнього «протестування», 3 липня 1922 р. міністр юстиції своїм розпорядженням № 31.244 [12, с. 1], на підставі ст. 4 Декретозакону № 4.093 від 19 листопада 1919 р. [13, с. 2], ліквідував Чернівецьке бюро адвокатів та дисциплінарну комісію при ній. Д. Ончу був призначений комісаром адвокатського бюро. Створена Тимчасова комісія з управління бюро до нових виборів на чолі

із доктором права Р. Реуц [14, с. 1] (1923 р. – обраний деканом бюро), разом із віце-президентом С. Доске та сімома її членами. Крім зазначеної вище Комісії, було створено також і Тимчасову дисциплінарну комісію, яку очолив К. Ончул, віце-президентом став А. Лорбер, дисциплінарним прокурором – О. Скарлат [13, с. 2].

Незважаючи на такі радикальні дії з боку румунського уряду, частина адвокатів не примирилась, а продовжувала свою боротьбу [15, с. 1], яка була вже спрямована проти запровадження румунської мови у здійсненні судочинства, але і це, на жаль, не увінчалось успіхом.

З метою остаточного вирішення «конфліктів» у діяльності адвокатури на Буковині був прискорений законодавчий процес, результатом якого стало прийняття Закону про уніфікацію та організацію адвокатського корпусу, який був промульгований Королівським декретом № 610 від 19 лютого 1923 р. Невдовзі був скликаний новий Конгрес адвокатів Румунії в Орадії-Маре, де було ухвалено проект регламенту цього Закону, який вже 12 жовтня 1923 р. був прийнятий парламентом [4, с. 6]. Цим Законом розпочався новий етап у розвитку адвокатури Румунії. Як підкреслює А. Попов, «цінність новоприйнятого Закону про адвокатуру полягала у скасуванні кастового характеру професії адвокатів на Буковині, зрівнявши всіх у можливостях та правах, відновивши справедливість, надавши можливість румунським адвокатам працювати на Буковині, впроваджуючи та відновлюючи національне правосуддя» [16, с. 2].

Новий Закон був розроблений з урахуванням особливості регламентації діяльності адвокатури по всій «Великій Румунії», особливо Буковини, від якої було запозичене складання адвокатських іспитів [1, с. 124-125], але скасовано обов'язковість наявності диплома доктора права для кандидатів у адвокати [17, с. 229].

Для того, щоб бути зарахованим до адвокатського корпусу та отримати дозвіл займатися адвокатською діяльністю, до кандидатів висувалися такі вимоги: наявність румунського громадянства, вік не менше 24 років, диплом доктора або ліценціата права одного з вищих навчальних закладів Румунії, встановлений законодавством стаж роботи у галузі адвокатської діяльності (не менш як три роки), складений кваліфікаційний іспит для зарахування до адвокатського корпусу. Законом також було дозволено займатися адвокатською діяльністю жінкам [18, с. 4].

Адвокатам заборонялося провадити комерційну діяльність як самим, так і через уповноважених ними осіб, займатися діяльністю, яка принижує адвокатську гідність або обмежує адвокатську незалежність, перебувати у лавах Збройних сил, бути державними нотаріусами, монахами, свяще-

никами тощо. Для зарахування до адвокатського корпусу кандидат мав пройти адвокатську практику як стажист [19, с. 39-46] в адвокатському бюро, для чого був зобов'язаний подати документи, які підтверджують, що йому виповнився 21 рік, він є громадянином Румунії, має диплом про наявність юридичної освіти [18, с. 5]. Умова про проходження адвокатської практики для заняття адвокатською діяльністю не ставилась суддям, які мали стаж роботи не менше трьох років, також ліценціатам та докторам права, які після відповідного отримання титулу відпрацювали не менше трьох років як секретарі, помічники секретарів при апеляційних палатах та трибуналах, а також державними нотаріусами.

Після проходження стажування кандидат складав адвокатський кваліфікаційний іспит за умови отримання на те дозволу та рекомендації від декана бюро. Порядок складання адвокатських іспитів регулювався спеціальними регламентами [20, с. 2]. У Румунії були створені чотири екзаменаційні комісії з правом прийняття адвокатських іспитів у Бухаресті, Яссах, Клужі та Чернівцях [18, с. 4]. Право складати адвокатські іспити при екзаменаційній комісії, яка діяла у Чернівцях, мали стажисти та інші кандидати, визначені законодавством, які діяли при адвокатських бюро у «Буковинському», Хотинському та Дорогойському повітах [19, с. 48]. Чернівецька адвокатська екзаменаційна комісія складалась з п'яти членів (один представник від Чернівецького юридичного факультету, два радники апеляційної палати та два адвокати від адвокатського бюро даного округу (до екзаменаційної комісії делегатами могли бути адвокати зі стажем роботи не менше десяти років)) [21, с. 28]. Головою комісії, якщо такого не було нею обрано, ставав найстарший за віком її представник. Екзаменаційні комісії засідали два рази на рік – у січні та липні [18, с. 4]. Згідно із Законом про адвокатуру 1931 р. екзаменаційна комісія засідала вже у червні та жовтні, але у разі необхідності за погодженням із Союзом адвокатів могла проводити і додаткові засідання [22, с. 28-29]. Іспит складався з усної та письмової частини. При успішному складанні іспиту кандидат отримував сертифікат на право зарахування до адвокатського корпусу, після чого він був зобов'язаний вимагати записати його до реєстру адвокатів протягом одного року, інакше міг бути виключений зі списку стажистів з правом провадити адвокатську практику. Кандидати, які не змогли скласти кваліфікаційний іспит з трьох спроб, позбавлялись права складати такий іспит повторно. Після зарахування до адвокатського корпусу декан бюро направляв відповідне подання до Генеральної ради адвокатів про видачу вже зарахованому кандидату до адвокатського корпусу диплома адвоката. Право займатись адвокат-

ською діяльністю адвокат отримував лише після складання присяги.

Адвокати, які були внесені до адвокатських списків, мали право представляти інтереси своїх клієнтів у будь-якій судовій інстанції або державному органі, вони були зобов'язані також мати офіс у місцевості, де практикують. За виконану роботу адвокати отримували гарантований гонорар, обов'язковість виплати якого гарантувала держава [23, с. 17-18; 24, с. 39]. На Буковині було встановлено два види адвокатських гонорарів: один – для Чернівців і Сучави, а другий – для інших судових інстанцій, що входили до юрисдикції Чернівецької апеляційної палати [24, с. 40]. Адвокатські бюро зобов'язувалися державою організувати безкоштовне надання юридичної допомоги фізичним та юридичним особам у випадках неможливості оплатити ними їх послуг [25, с. 98]. Надання таких консультацій мало здійснюватись щоденно, але не менше як два рази на тиждень, про що повідомлялись державні установи та громадяни [22, с. 63].

У міжвоєнний період законодавством про адвокатуру в Румунії була встановлена нова (за європейським зразком) система органів управління адвокатурою.

Органами управління адвокатурою були генеральні конгреси адвокатів (6-7 вересня 1925 р. такий Конгрес адвокатів усієї Румунії відбувся у Чернівцях, на якому були присутні близько 600 адвокатів [26, с. 1], а також представники адвокатського корпусу Болгарії [27, с. 2]), генеральний консиліум (рада) Союзу адвокатів, постійна комісія Союзу адвокатів, загальні збори адвокатів адвокатського бюро, консиліум бюро та декан [22, с. 39].

До генерального консиліуму Союзу адвокатів входили представники від усіх адвокатських бюро держави. Від Буковини членами генерального консиліуму Союзу адвокатів були: В. Боднереску, Е. Грібовські, І. Розенцвайг, Н. Севяну [28, с. 39-40]. Адвокатів Хотинщини представляв О. Діаконеску. Радівецьке бюро було представлено деканом Е. Настасіє [28, с. 68-70].

Загальні збори адвокатів Буковинського бюро проводились у складі всіх включених до її списку адвокатів, а також були чергові у березні (прийняття бюджету) та позачергові (проводились за місяць до закінчення терміну повноважень консиліуму бюро або на письмову вимогу не менше третини адвокатів бюро) [18, с. 18]. На загальних зборах приймалось рішення про ухвалення бюджету обиралися декан та консиліум бюро або висловлювалась їм недовіра. Консиліум адвокатського бюро був постійно діючим органом у міжсесійний період між Загальними Зборами адвокатів. Діяв у містах-резиденціях апеляційних палат (на Буковині – у Чернівцях). Складався з 12 чле-

нів [29, с. 24], а в решті міст, де був створений, – з п'яти членів (за Законом про адвокатуру 1936 р. їх кількість була збільшена до шести членів (ст. 153)) [18, с. 18]. Члени адвокатського консиліуму обирали зі свого складу одного продекана (допомагав декану у виконанні покладених на нього обов'язків або заміщував його) та касира. Виконували вони дані обов'язки на громадських засадах без отримання за це окремої платні [18, с. 20].

Декан здійснював загальне управління бюро, представляв його інтереси та мав право укладати від його імені угоди без погодження із консиліумом бюро на суму не більш як 1000 лей за Законом про адвокатуру (1923 р.). Деканами Буковинського адвокатського бюро у міжвоєнний період були М. Фокшанер, Р. Реуц, К. Редулеску та Н. Саучук-Севяну.

Декан та консиліум бюро обирались на три роки. Могли бути обраними деканом та членами консиліуму бюро кандидати, які мали десять років адвокатського стажу, винятки були для тих бюро, де таких кандидатів з відповідним стажем не набиралася необхідна кількість [18, с. 19].

Закон про уніфікацію адвокатського корпусу (1923 р.), як показав час та практика, був недосконалий, тому до нього було внесено багато змін, але й вони були частковими та не змогли подолати непорозуміння, які виникали в адвокатській діяльності. Враховуючи пропозиції Союзу адвокатів та різних адвокатських бюро, у грудні 1931 р. було схвалено рішення прийняти новий Закон про організацію діяльності адвокатури [22, с. 4]. Порівняно із Законом 1923 р., він був більш систематизований та у ньому скасовувалися положення, які повторювались, наприклад, про складання присяги тощо.

За новим Законом необхідно було мати ступінь доктора права для запису до адвокатського бюро, що пропонувалося ввести ще у 1922 р. [22, с. 14] (найзаповітніша мрія буковинських адвокатів). Потрібною вже була згода адвоката на прикріплення до нього стажиста (ст. 8 п. е). Ці нововведення значно розширили коло їхніх прав представляти інтереси сторін у загальних судах, трибуналах та апеляційних палатах [30, с. 9]. Законом для уподібнення румунської адвокатури до адвокатури європейських країн було запроваджено обов'язкове носіння адвокатами адвокатської мантії [21, с. 143]. Такий обов'язок для румунських адвокатів зберігся і до сьогодні.

Загострення політичної нестабільності на початку другої половини 30-х років ХХ ст. змусило румунську владу у квітні 1936 р. прийняти новий Закон про адвокатуру, який спростив процедуру отримання права займатися адвокатською діяльністю, відновивши раніше скасоване право на це ліценціатів права, розширив права стажистів (право виступати в апеляційних палатах за наяв-

ності одного року стажування, право здійснювати нотаріальні дії) [31] тощо.

У законодавчих актах міжвоєнного періоду, які регулювали діяльність адвокатури, велику увагу було звернено на забезпечення та створення «високоморального та етичного» адвокатського корпусу. Для втілення цього задуму у життя при адвокатських бюро створювались дисциплінарні комісії, які діяли і на Буковині. За порушення законодавства ці комісії мали право накладати на адвокатів дисциплінарні стягнення у вигляді попередження, догани, штрафних санкцій до 5000 лей у фонд каси взаємодопомоги, забороняти їм займатись адвокатською практикою на термін до двох років або скасовувати право займатись адвокатською практикою [18, с. 25-27].

Законодавство про адвокатуру 1918–1940 рр. також детально регулювало питання про умови припинення здійснення адвокатської діяльності. Адвокатська діяльність припинялась у таких випадках: у разі смерті адвоката; відмова адвоката від подальшого заняття адвокатською діяльністю; втрата румунського громадянства; скоєння вчинку, несумісного із адвокатською діяльністю; вихід на пенсію (досягнення 65-річного віку, а у випадку хвороби та неможливості займатися адвокатською діяльністю – 60-ти років [32]); притягнення до дисциплінарної відповідальності із виключенням з реєстру адвокатів [22, с. 16] тощо.

Проведена політика румунської держави 1918–1940 рр. щодо діяльності адвокатського корпусу на Буковині з метою подолання існуючого там супротиву місцевих адвокатів мала наслідком збільшення кількості адвокатів майже у п'ять разів. На момент приєднання Буковини до Румунії там було зареєстровано 211 адвокатів, з яких: 110 однакові – практикували у Чернівцях, а 101 – в інших куточках повіту при судових установах. Уже у 1934 р. кількість адвокатів разом зі стажистами, які мали право на адвокатську діяльність на Буковині, досягнула 1027, з яких: у м. Чернівцях було 676, а решта 351 були прикріплені до інших судових установ краю. Такий стан справ у буковинській адвокатурі піддавався різкій критиці, де більшість адвокатів, погоджувались із К. Редулеску, який з приводу цього говорив: «... негативність даного процесу полягає не в зростанні саме кількості адвокатів, а в зниженні рівня професіоналізму представників адвокатського бюро (Pagini Juridice № 2, septembrie 1934)» [29, с. 2]. Зростання кількості адвокатів також прослідковується, якщо досліджувати щорічники, в яких друкувались прізвища та адреси адвокатів, котрі належали до Буковинського бюро [28, с. 68].

Сприяла такій кількості адвокатського корпусу на Буковині політика румунської влади,

яка була спрямована на подолання монопольного становища місцевих адвокатів, більшість з яких не були румунами, збільшення кількості саме румунських адвокатів із «регату» (Старого Королівства). Така тенденція зберігалась до червня 1940 р., коли Радянський Союз оголосив Румунії ультиматум і та була змушена залишити Північну Буковину. У зв'язку із ситуацією, яка склалась, Буковинське бюро адвокатів переїхало до Сучави [34, с. 2] разом із останнім її деканом Н. Саучук-Севяну та секретарем Г. Прідікіком. Там воно було реорганізовано у Сучавське бюро адвокатів, де деканом став В. Драгонесе, чим і закінчився міжвоєнний період розвитку адвокатури Буковини.

Отже, розвиток адвокатури на Буковині під час румунського панування характеризується складністю проходження процесу уніфікації законодавства про адвокатуру після її приєднання до Румунії, зростанням кількісного складу адвокатського корпусу (Буковинське бюро стало другим за величиною в Румунії), спрощенням системи отримання дозволу на заняття адвокатською практикою, автономністю цього інституту та авторитетністю серед населення.

Література

1. Legea autentificării actelor. Legea Corpului de Avocap. Regulamentul Corpului de Avocati / *Biblioteca Legilor Uzuale Anotate* № 1, Bucuresti: Ed-itura «Curierul judiciar», 1924. 268 p.
2. Decret-Lege relativ la exercitiul profesiei de avocat si aparatul r in cauzele penale din Bucovina № 4903 din 19 noiembrie 1919. *Monitorul Oficial* p. -1. № 176, 25 noiembrie 1919.
3. Nistor I. Zece ani de la unire. Cernauti: Glasul Bucovinei, 1928. 420 p.
4. Datoriile profesionale ale avocatului (Conferinta (inuta in sedinta Congresul avocaplor dela 1 mai 1924, la Chisinau de V. Toncescu), Bucuresti: Tipigrafia «Curierul judiciar», 1924. 34 p.
5. Datoriile profesionale ale avocatului (Conferinta (inuta in sedinta Congresul avocaplor dela 1 mai 1924, la Chisinau de V. Toncescu), Bucuresti: Tipigrafia «Curierul judiciar», 1924. – 34 p.
6. Noua lege avocatiala. *Glasul Bucovinei* № 759, 28 iulie 1921. P. 1.
7. Din ale baroului din Cernauti. *Glasul Bucovinei* № 635, 18 februarie 1921. P. 1.
8. Буковина 1918–1940 рр.: зовнішні впливи та внутрішній розвиток (Матеріали і документи) / Упор, та ред. С. Д. Осачука ; Резюме нім. та англ. мов. Чернівці : Зелена Буковина, 2005. 328 с.
9. Romanofobia baroului din Cernauti. *Glasul Bucovinei* № 1010, 18 iunie 1922. P. 1.
10. Separatism si nesupunerea la legi a Barourilor de Brasov si Cernauti. *Glasul Bucovinei* № 1020, 30 iunie 1922. P. 1.
11. In chestiunea avocailor din Bucovina. *Glasul Bucovinei* № 1010, 18 iunie 1922. P. 1.
12. Disolvarea baroului din Cernaufi o masura dreapta. *Glasul Bucovinei* № 1028, 11 iulie 1922. P. 1.

13. Disolvarea biuroului Camerei avocap'lor din Cernauti. *Glasul Bucovinei*. № 1027, 8 iulie 1922. P. 2.

14. Disolvarea baroului din Cernaufi. *Glasul Bucovinei*. № 1024, 5 iulie 1922. P. 1.

15. Scandalul dela baroul avocatoilor din Cernauti. *Glasul Bucovinei*. № 1131, 21 noiembrie 1922. P. 1.

16. Popov A. Noua lege a avocaplor – msemnatatea si efectele ei / A. Popov. *Glasul Bucovinei*. № 769, 8 august 1921. P. 2.

17. Никифорак М. В. Буковина у державно-правовій системі Австрії (1774-1918 pp.). Чернівці: Рута, 2004. 384 с.

18. Legea pentru Organizarea si Unificarea Corpului de avocetti, Tariful avocaplor din Bucovina-Cernauti: Editura corpului de avocati din Cernauti 1923. 53 p.

19. Buletinul Uniunii Avocaplor (organ oficial al corpului avocatoilor din Romania) № 2-3 februarie-martie 1939, Bucuresti. P. 39 16, 46-56.

20. Regulamentele pentru îndeplinirea efectiva a stagiului de avocat si pentru exam-enul avocaplor stagiarilor. *Glasul Bucovinei*. № 5560, 25 februarie 1939. P. 2.

21. Legea avocatoilor. Insopta de Expunere a de Motive a Ministrului de Justitie, Avizul Consiliului Legislativ si Rapoartele dela Camara si Senat. Bucuresti: Editura «Curierul Judiciar», 1932. 149 p.

22. Legea pentru Organizarea Corpului de avocap, Sanctionata prin Inalrul Decret Regal № 4.221 din 22 Decembrie 1931, Editie Oficiala, Bucuresti 1932. 124 p.

23. Tablourile onorariilor minimale ale avocaplor (Votate de comisiunea permanenta in sedinta dela 7 februarie 1925), Bucuresti: Tipografiile Romane Unite, 1925. 31 p.

24. Tariful avocatoilor din Bucovina, Aprobata de Ministerul de justitie № 6963 din 19 Februarie 1923. Monitorul Oficial № 250 din 20 Februarie 1923. 39 p.

25. Regulament pentru Functionarea Serviciilor de Asistenta Judiciara. Buletinul Uniunii avocatoilor (organ oficial al corpului avocatoilor din Romania) № 1, aprilie 1924, Bucuresti. P. 98-105.

26. Congresul Avocaplor. *Glasul Bucovinei*. № 1917, 12 septembrie 1925. P. 1

27. Congresul Avocaplor. *Glasul Bucovinei*. № 1917, 8 septembrie 1925. P. 2.1

28. Buletinul Uniunii Avocaplor (organ oficial al corpului avocaplor din Romania) № 1 ianuarie 1939, Bucuresti. P. 68-70.

29. Tabloul avocatoilor din Bucovina pe anul 1929, Cernauti: Tip. I. Wiegler, 1929. 24 p.

30. Colectia Legilor Romaniei, sub ingrijirea D-lui Profesor Univ. G. Alexianu, Legea pentru Organizarea Corpului de avocap, Adonata cu Jurisprudenta cu

Regulamentul pensiilor avocaplor din 10 decembrie 1936 si Tabloul onorariilor minimale din 30 decembrie 1925, Bucuresti: Editura librarei «Universala» Al-calay&Co, 1936. 127 p.

31. Lege pentru modificarea unor dispozitii din legea pentru organizarea Corpului de avocap din 2 aprilie 1936. Monitorul Oficial P.1 № 78, 2 aprilie 1936.

32. Regulamentul casei centrale de pensii a avocatoilor din Romania si al caselor de ajutor ale barourilor din 10 decembrie 1936. Monitorul Oficial P. 1. № 288, 10 decembrie 1936.

33. Buletinul Uniunii Avocaplor (organ oficial al corpului avocaplor din Romania) № 1 ianuarie 1939, Bucuresti. P. 68-70.

34. Dela Baroul Bucovinei. *Glasul Bucovinei*. № 5962, 25 iulie 1940. P. 2.

Анотація

Дурнов Є. С. Діяльність адвокатури України у складі Румунії у 20-30-х роках ХХ сторіччя. – Стаття.

У статті автором досліджується діяльність адвокатури на українських землях у складі Румунії у 1930-х роках ХХ сторіччя. Розглянуті основні напрями формування адвокатури на засадах адвокатського самоврядування.

Ключові слова: адвокат, адвокатура, Румунія, адвокатське самоврядування.

Аннотация

Дурнов Є. С. Деятельность адвокатуры Украины в составе Румынии в 20-30-х годах ХХ века. – Статья.

В статье автором исследуется деятельность адвокатуры на украинских землях в составе Румынии в 1930-х годах ХХ столетия. Рассмотрены основные направления формирования адвокатуры на основе адвокатского самоуправления.

Ключевые слова: адвокат, адвокатура, Румыния, адвокатское самоуправление.

Summary

Durnov Ye. S. The activity of the advocacy of Ukraine in Romania in the 20-30th years of the 20th century. – Article.

In the article the author studies the activity of the advocacy on the Ukrainian lands of Romania in the 1930s of the 20th century. The main directions of formation of advocacy on the principles of lawyer's self-government are considered.

Key words: lawyer, advocacy, Romania, lawyer's self-government.